

особливостями стилю В.Шукишина створює повну картину поетики оповідань і є ключем до розкриття внутрішнього світу героїв.

Ключові слова: оповідь, розмовне мовлення, сказ, прізвисько, номінація, фольклор, стиль, поетика.

Melnyk T. Nicknames as a Special Type of Heroes in Shukshyn's Stories.

Nicknames are analysed in the scientific article as a special type of heroes' nomination in Shukshyn's stories. Peculiarities of their origin and functioning are exposed in the writer's small prose. Nicknames are formed in the writer's works as a result of the transformation of peculiarities of the outward appearance, the apportionment of the man's main feature, the precision and the figurativeness of heroes' speech. It is proven that the basis of the language of Shukshyn's stories forms folk vocabulary. The writer makes the best use of spoken nicknames (such as: "softhead", "natural child", "oddity", "stray", "persistent"), thus simplicity, accessibility and trustfulness of the narration are achieved. It creates an effect of the folk living language. Shukshyn uses different ways of the narration including spoken speech. Heroes' nicknames are given as an indicator. Having such an artistic detail as nicknames, in the unity with individual peculiarities of Shukshyn's style, creates a complete picture of the poetics of stories and it is a key to the opening of the inner world of heroes.

Key words: narration, spoken speech, tale, nickname, nomination, folklore, style, poetics.

Валентина Тимкова
(Вінниця)

УДК 81'271:378

**РОЛЬ КНИЖНИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ У ФОРМУВАННІ
ПРОФЕСІЙНОЇ КУЛЬТУРИ МОВЛЕННЯ МЕНЕДЖЕРІВ**

У статті досліджено особливості функціонування фразеологізмів у офіційно-діловому стилі української мови та в професійному мовленні сучасних менеджерів. Проаналізовано роль стилістично нейтральних фразеологічних одиниць, що характеризуються міжстильовим уживанням як в усному мовленні, так і в текстах ділових паперів, що є невіддільною складовою успішного професійного зростання менеджерів. Актуальність дослідження зумовлена не лише його зверненням до надзвичайно популярної нині в лінгвістиці теми фразеології, а й необхідністю виховувати свідоме прагнення до вивчення мовного надбання рідної держави в офіційно-діловому мовленні. Важливим аспектом фахової мовної підготовки студентів-менеджерів є знання ними фразеологічних норм сучасної української літературної мови під час вивчення української мови за професійним спрямуванням.

Ключові слова: фразеологічні одиниці, фразеологізми, книжні фразеологізми, усталені звороти, офіційно-діловий стиль, професійна культура, мовлення менеджерів, культура мовлення, фразеологічні норми, мовна підготовка студентів.

Постановка проблеми. Вивчення фразеологізмів у офіційно-діловому стилі переконує в тому, що вони, попри свою стійкість у всенародному мовленні, усе ж підлягають певним, навіть досить розгалуженим змінам – структурно-семантичним і стильовим, адже цього вимагають реалії нашого українського сьогодення. Найбільш яскраве своє виявлення фразеологізми знаходять у живому мовленні народу як в усній, так і в писемній формі, адже справжнє життя слова здійснюється тільки в мові.

Нині демократичний поступ українського суспільства потребує особистостей, здатних творчо мислити, швидко реагувати на нестандартні ситуації, віднаходити правильні шляхи для розв'язання питань, тому необхідно формувати ці якості у майбутніх менеджерів, зокрема на заняттях з української мови за професійним спрямуванням під час опрацювання фразеології обраного фаху. Професійна культура менеджера – це не тільки все те, що створено руками й розумом людини, а й вироблений роками спосіб суспільного поведіння, що відтворюється в конкретних ділових ситуаціях, де культура мовлення менеджера виступає його духовним обличчям.

Фразеологія виросла на міцному фундаменті фольклористичних, етнографічних, особливо етнолінгвістичних, ґрунтовних філологічних дослідженнях О.О. Потебні, М.Ф. Сумцова, І. Я. Франка, М.І. Костомарова, П.П. Чубинського, П.О. Куліша, Б.О. Ларіна. Іван Франко вважав фразеологію скарбом мови й народного досвіду, називав її “народним добром”, “коштовними перлинами”, цінував у ній здатність узагальнювати, часом дотепно і влучно, найсуттєвіше, бачив у ній уміння народу “об-разового мислення і висловлювання” своїх думок. Підґрунтя вичення надслівних утворень – “нерозкладних сполук” (як вдало зазначив О.О. Шахматов – було закладене в працях О.О. Потебні, І.І. Срезневського. Вони дослідили синтаксичну природу словосполучень та стилістичні особливості стійких комплексів слів.

Актуальність дослідження зумовлена не лише його зверненням до надзвичайно популярної нині в лінгвістиці теми фразеології, а й, необхідністю виховувати свідоме прагнення до вивчення мовного надбання рідної держави в офіційно-діловому стилі.

Метою науково-дослідницької розвідки є встановлення особливостей функціонування фразеологізмів у офіційно-діловому стилі української мови та їхня роль у формуванні професійної культури мовлення менеджерів. Семантично фразеологічні одиниці, що набули широкого вжитку, дозволяє залучити їх до офіційно-ділового стилю української мови: *забезпечити розвиток, заявити свою волю, знайти спільну мову, зовнішній чинник, компетентна особа, надання чинності, накласти дисциплінарну кару, повести масову роботу* тощо.

Фразеологізовані утворення суспільно-політичного дискурсу в тексті службового документа виконують не тільки комунікативну функцію, але також виступають одним із засобів впливу, а точніше – маніпулятивного впливу, який передбачає не лише повідомлення про політичну дійсність, а й її інтерпретацію, зокрема, її явну та приховану оцінку.

Культура мовлення тісно пов’язана й з культурою мислення. Адже якщо менеджер чітко, логічно мислить, тоді й мовлення у нього зрозуміле, логічне. Якщо у людини немає логічної думки, якщо вона говорить про те, чого не розуміє або не знає, тоді й мовлення в неї плутане, беззмістовне, захаращене зайвими словами [5, 37].

На жаль, при використанні усталених зворотів трапляється чимало недоречностей. Часто-густо мовці не завдають собі клопоту відшукати в скарбниці української фразеології найкращий варіант, а вдаються до першого-ліпшого, що спаде їм на думку. Найчастіше це буває неокочирна калька з російської мови. Скажімо, журналіст однієї з телепередач говорить: “Питання між кандидатами в депутати розподілилися *слідуючим чином*” (тобто дослівно перекладає рос. *следующим образом*). За лексико-фразеологічними нормами української мови треба казати: “*Запитання між кандидатами в депутати розподілено так*”.

Ситуацію, коли людина вважає, начебто досить змінити зовнішній вигляд або навіть поміняти вбрання – і відразу зміниться її суть, росіяни характеризують приказкою *ворона в павлиньих перьях*. Невибагливі мовці і собі вживають *ворона в павиному пір’ї*, а тим часом українська мова на цей випадок має свою оригінальну приказку: *убрався в жупан – і дума, що пан*.

Фразеологічні одиниці є дуже важливим семантичним та стилістичним засобом. Одні фразеологізми спільні для багатьох мов. До таких належать вислови давньогрецькі (*ріг Амальтеї, яблуко розбрату*), євангельські (*шлях на Голготу, біблійні (дух і буква)*, літературні цитати (“*Спинись, хвилино, гарна ти!*”). Є фразеологічні звороти, належні тільки одній мові, і для відтворення позначуваних ними понять в інших мовах слід шукати рівноцінних відповідників.

В українських текстах можна прочитати: *задаватись метою, знищувати під корені* й под. Ніякого стосунку до української фразеології такі синтаксичні побудови не мають, оскільки в нашій мові їм відповідають – *ставити собі за мету, знищувати на пні*.

У царині фразеології, як і на рівні лексики, виявляється синонімічне багатство української мови. Скажімо, на позначення поняття “людина невизначених здібностей, невиразної вдачі” існують такі фразеологізми: *ні се ні те, ні риба ні м’ясо, ні рак ні риба, ні пес ні баран, ні пава ні тава, ні два ні півтора, ні Богові свічка ні чортові кочерга, ні швець ні жнець, ні грач ні помагач*. До слов *тікати* є ціла низка фразеологічних висловів: *увіритися ногам, кидатися навіткача, намазати п’яти салом, накивати п’ятами, дати ходу, дати тягу, взяти ноги на плечі* тощо.

На жаль, у численних засобах масової інформації вживана досить обмежена кількість

фразеологічних зворотів. Нерідко оригінальних українських фразеологізмів не використовують зовсім, віддаючи перевагу калькованим з російської мови зворотам.

Поєднання однокоренових слів (тавтологія) широко вживається як стилістичний засіб. Це здебільшого фразеологічні одиниці на зразок *сила-силенна, рано-вранці, вільна воля, любий-любесенький, милий-милесенький*. Коли нагромадження в тому самому вислові однокоренових слів не викликане ні стилістичними, ні значеннєвими міркуваннями, тавтологія стає вадою тексту. До появи тавтологічних словосполучень, що знижують мовленнєвий рівень викладу, призводить бездумне калькування російських висловів: *совершить преступление – вчинити злочин, обеспечить безопасность – забезпечити безпеку*. Цього можна і треба уникати, замінюючи один із компонентів синонімічним відповідником: *скоїти злочин, гарантувати безпеку*.

Ретельне вивчення багатой синоніміки української мови дає змогу якнайточніше висловлювати думку, втілювати її в довершену форму.

І в офіційно-діловому, і в розмовному мовленні зловживають висловом *давати добро*. Напр.: “Президент *дав добро* на підготовку проекту указу про створення вільної економічної зони в Трускавці” (Газ.).

Із погляду лексико-семантичних норм української мови можна подумати, начебто президент віддав на цю справу частину свого майна, бо іменник *добро* означає “сукупність належних комусь речей, предметів, цінностей”, а також “благо”. Протилежне до “лихо, зло”. Напр.: “А корабель був повний добра. Було там і золото” (П. Панч). Отож некритичне використання розмовного російського вислову *давать добро* (де добро є субстантивованим прислівником) в українській мові призводить до затемнення змісту висловлювання. Адже насправді йдеться про те, що Президент *дав згоду на підготовку (погодився з підготовкою, схвалив підготовку) проекту*.

Слід зазначити, що фразеологізми мають різну стилістичну вагу. Частина з них не має виражених експресивно-оцінних супровідних значень і тому характеризується міжстильовим уживанням. Відповідну групу утворюють стилістично нейтральні фразеологічні одиниці. До них належать звороти на зразок: *піднімати завісу, сходити зі сцени, слушний час, спинитися на півдорозі, піднятися на ноги, опустити руки, наставити на добрий шлях (на добру путь), без зайвих слів, перша ластівка* тощо [1].

Разом з тим, на відміну від лексичних одиниць, у складі української фразеології переважають звороти з виразним експресивно-оцінним значенням, унаслідок чого вони використовуються для створення експресивного фону як в усному, так і писемному мовленні.

Книжні фразеологізми виникли на писемній основі і найчастіше використовуються в книжних стилях. До книжних фразеологізмів належать термінологічні словосполучення, поява яких зумовлена постійним розвитком різних галузей науки, культури, техніки. Ці фразеологізми найчастіше використовуються в науковому, діловому і публіцистичному стилях. У творах художньої літератури вони вживаються рідко. Фразеологізми можуть перебувати в синонімічних зв'язках як з окремими словами, так і між собою. Фразеологізми є одним з невичерпних джерел багатства і виразності мовлення, але вимагають доречного вживання. Тому треба уникати помилок типу *мати роль* (треба – *відігравати роль*), *вантаж спогадів* (треба – *тягар спогадів*), *приймати участь* (треба – *брати участь*), *втирати очі* (треба – *замилувати очі*). Запас фразеологізмів й уміле їх використання робить наше мовлення багатим, виразним й оригінальним [6].

Важливим аспектом фахової мовної підготовки студентів є знання ними фразеологічних норм сучасної української літературної мови, коли не спотворюється зміст і граматична будова фразеологічних одиниць. Необхідно відрізнити фразеологізми від вільних словосполучень. Однак у мовленні носіїв часто порушується граматична будова усталених мовних зворотів. Низька культура мовлення менеджера характеризується порушенням правил слововживання, граматики, вимови та наголошення, написання. Наприклад, помилково вживають вислови *добро пожалувати* замість *ласкаво просимо*, *приводити приклад* замість *наводити приклад*; *приймати (прийняти) міри* замість *вживати (вжити) заходів*; *прикладати зусилля* замість *докладати зусиль*; *поправити положення* замість *виправити становище*; *становити собою* замість *являти*

собою, становити, бути; ні в якому випадку замість ні в якому разі, в жодному разі; приймати до уваги замість брати (взяти) до уваги; приймати до відома замість брати (взяти) до відома; підняти (підіймати) питання замість порушити (порушувати) питання; підняти справу замість порушити справу; скрутне положення замість скрутне становище тощо. Цілісність значення, відтворюваність, відносна постійність компонентного складу та структури, а також експресивність дозволяють окреслити межі фразеологічного складу. Ця категорія усталених зворотів посідає значне місце у фразеології української мови, а тому студентам на практичних заняттях з української мови подаємо найбільш вживані з них у професійній мовній практиці і пояснюємо денотативні відмінності у їх лексичних значеннях.

Кожна освічена людина має дотримуватись культури своєї мови, а особливо це стосується спеціалістів, які повинні не допускати мовних помилок у сфері їхньої діяльності.

Правильна вимова, вільне, невимушене оперування словом, уникнення вульгаризмів, архаїзмів, слів-паразитів, зайвих іншомовних слів, наголо-шування на головних думках, фонетична виразність, інтонаційна розмаїтість, чітка дикція, розмірений темп мовлення, правильне використання логічних наголосів і психологічних пауз, взаємовідповідність між змістом і тоном, між словами, жестами та мімікою – необхідні елементи мовної культури менеджера.

Мовлення майбутніх менеджерів є невіддільною складовою їх успішного зростання. Курс української мови (за професійним спрямуванням) є нормативною навчальною дисципліною, яка вивчає норми сучасної української літературної мови з метою їх подальшого застосування у професійній діяльності менеджера. Передбачається, що в процесі вивчення згаданої дисципліни студенти-менеджери не лише заповнять лакуни, що утворилися під час вивчення української мови у загальноосвітній школі, але й удосконалюватимуть уміння і навички щодо вироблення культури фахового мовлення, зокрема свідомого використання стійких зворотів мови (фразеологізмів) в управлінських текстах.

Тому-то сучасний менеджер має йти в ногу з часом, стежити за змінами та тенденціями мовної норми, він повинен знати, яка реальна практика вживання, наскільки вона відповідає загальним законам мови і тенденціям її сучасного розвитку. Не можна проходити повз мовні покручі, неприродне, невиправдане і незрозуміле вживання мовних норм. В умовах масової українсько-російської двомовності лексика є тим рівнем, на якому найвиразніше виявляється так звана негативна інтерференція, тобто суміш елементів лексичних систем української та російської мов. Унаслідок масового, безсистемного проникнення російськомовних елементів у структуру української мови, в умовах тривалого нерівноправного їх контактування виникло явище українсько-російського мовного “суржику” як однієї з форм українського просторіччя.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, культура мовлення – це частка загальної професійної культури менеджера, а її відсутність – свідчення бездуховності і безграмотності людини. Мистецтво спілкування завжди вважалося органічною складовою професіоналізму ділової людини, менеджера нового типу, який повинен мати нестандартний погляд на речі, відзначатися високою етикою у спілкуванні, гнучко розподіляти обов’язки, володіти Божим даром – харизматичним вмінням подобатися людям, надихати їх, вести за собою не силою наказу, а силою аргументів, переконливого слова, яке з давніх часів вважалося божественним даром. Реформування вищої школи, та ті вимоги які висуваються до фахівця з менеджменту, вимагають змін методик вищої школи. Сучасні тенденції характеризуються переходом до гуманістичного розвитку особистості. Ефективність реформування системи освіти і фахової підготовки будуть залежати від того, як швидко вища школа зможе звільнитися від старих ідей та почне використовувати нові ідеї й концепції.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алефіренко М.Ф. Теоретичні питання фразеології / М.Ф. Алефіренко. – Х., 1987. – 217 с.
2. Медведєв Ф.П. Українська фразеологія: Чому ми так говоримо/ Ф.П. Медведєв. – Харків: Думка, 1982. – 232 с.
3. Морозюк В.М. Джерела української фразеології. Роль фразеологізмів у мовленні // Вивчаємо українську мову та літературу / В.М. Морозюк. – 2010. – № 33. – С. 15–18.
4. Олійник І.С. Українсько-російський і російсько-український фразеологічний тлумачний словник / І.С. Олійник, М.М. Сидоренко. – Х.: Прапор, 1977. – 462 с.

5. Пелепейченко Л.М. Порівняльна лексикологія української, російської та англійської мови / Л.М. Пелепейченко, Н.В. Тучина. – Х.: ВІВВ МВСУ, 2003. – 110 с.
6. Скрипник Л.П. Фразеологія української мови / Л.П. Скрипник. – К.: Перун, 1973. – 280 с.

Тымкова В. Роль книжних фразеологізмів у формуванні професійної культури речи менеджерів.

В статье исследованы особенности функционирования фразеологизмов в официально-деловом стиле украинского языка и в профессиональной речи современных менеджеров. Проанализирована роль стилистически нейтральных фразеологических единиц, которые характеризуются междустилистическим употреблением как в устной речи, также в текстах документов, что в свою очередь является неотделимой частью успешного профессионального роста менеджеров. Актуальность исследования обусловлена не только его обращением к чрезвычайно важной в современной лингвистике теме фразеологии, но и необходимостью воспитывать сознательное стремление к изучению языкового достояния родного государства в официально-деловой речи. Важным аспектом профессиональной языковой подготовки студентов-менеджеров являются знания фразеологических норм современного украинского литературного языка во время изучения украинского языка в профессиональном направлении.

Ключевые слова: фразеологические единицы, фразеологизмы, книжные фразеологизмы, устойчивые обороты, официально-деловой стиль, профессиональная культура, речь менеджеров, культура речи, фразеологические нормы, языковая подготовка студентов.

Tymkova V. The role of book phraseological units in the professional language training of managers.

This article examines peculiarities of phraseological units functioning in the Ukrainian official style and in the professional language of modern managers. TheIt analyzes the role of the stylistically neutral phraseological units which are used interstylistically both in oral speech and in documents and in its turn it becomes an inseparable part of the successful professional growth of a manager. Relevance of the research is conditioned not only by its dealing with particularly important topic such as phraseology in modern linguistics but also with the necessity to bring up conscientious aspiration to make use of the language heritage of our homeland in the official style. The important aspect of professional language training of students-managers is introduction of phraseological standards of modern Ukrainian literary language in the course of Ukrainian of professional skills language.

Key words: praseological units, fixed phrases, book praseological units, collocations, official style, professional culture, managers' language, speech culture, praseological standards, language training of students.

Людмила Чередник
(Полтава)

УДК 81.373.232(477)

ОНОМАНІСТИЧНИЙ ПРОСТІР РОМАНУ ЛІНИ КОСТЕНКО «МАРУСЯ ЧУРАЙ»

У статті проаналізовано онімію роману у віршах відомої української письменниці Ліни Костенко «Маруся Чурай», розглянуто способи введення власних імен в художній текст та досліджено особливості художнього мовлення автора. У науковій розвідці аналізуються роботи дослідників з даної проблеми й окреслюються важливі питання лінгвопоетики роману, пов'язані із встановлення семантики онімів у контексті твору. У процесі дослідження встановлено, що у романі авторка широко використовує різні види онімів(антропоніми, топоніми, гідроніми, ойконіми, теоніми,космоніми), які допомагають втілити творчий задум твору. Розкриття функціонального навантаження і механізмів дії власних назв у романі сприятиме уточненню та поглибленню теоретичних засад літературної ономастики в аспектах, причетних до ономастичного компоненту художнього твору, глибшому пізнанню творчості Ліни Костенко та розбудові теорії літературної ономастики.

Ключові слова: ономастичний простір, авторський неологізм, антропомодель.